

РАЗЛЮТЕНАТА МАЙКА

Тъ, приказките за мечки, край нѣматъ. Ама азъ ще ви разкажа една, дето съ ушитѣ съмъ си чулъ и съ очитѣ — видѣлъ.

Бѣхъ малъкъ тогава. Ходѣхъ съ говедата. Него лѣто излѣзохъ съ други говедарчета къмъ Мартина. Какво ни хрумна по нѣкое време — да слѣзнемъ въ Тъмръшката рѣка, а отъ тамъ се отплѣснахме нагоре, та чакъ къмъ Срѣдия.

Знаеха две нашенчета единъ голѣмъ малинакъ, та затова трѣгнахме натамъ.

— Говедата, — думаше Добриковски Тодоръ, който ни водѣше, ще оставимъ долу въ рѣката да полежатъ на хладъ, а ние ще ударимъ нагоре за малини.

Стигнахме. Ала като помжчихме да завъртимъ изморения добитъкъ въ рѣката — не ще да върви.

— Угадиха малинитѣ, — рече другото нашенче, което знаеше мали-

нака, — и бѣгатъ натамъ. То, волѣмре за малинова шума.

— Че кога е тъй — да вървятъ, — обади се Добриковчето. На този малинакъ края му се не знае. Има да ядатъ говедата на петъ села и пакъ да остане.

Като чухме това, отприщихме пѣтя, и добитѣцитѣ се юрнаха нагоре. Ние поехме следъ тѣхъ и се шумунахме въ малинака. А то малини, малини! Започнахме да беремъ и да се провикваме весело. Но по едно време чухме нѣщо да шуми отгоре, да тропа глухо и да иде къмъ насъ. Смръзнахме се отъ страхъ.

— Ами ако е мечка! — проплака лелинъ Ганинъ Насьо и се покатери на една келава борика.

Докато намислимъ, какво да правимъ, отъ пѣтеката надъ малинака изскочиха двама войници съ пушки.

— Защо викате, бе? Какво има, та крешите?